

gennem Konseilspræsidenten, maaske paa Grund af det nære personlige Venskab, som vi altsaa høre, der paa hint Tidspunkt var mellem Karl Hansen og den daværende Konseilspræsident. Det er ikke Justitsministeren, han henvender sig til, men Konseilspræsidenten. Det har sin Betydning at faa dette skarpt frem. Thi først naar Landbrugsministeren har undersøgt disse Skrivelser og er kommen til Klarhed over, om der er Grund til rets- lig Undersøgelse, kommer Tidspunktet, hvor han maa henvende sig til sin Kollega Justitsministeren og anmode ham om at gribe ind. Det er paa den Maade, Sagen skal ses. Skrivelsen er gaaet gennem den daværende Konseilspræsident Zahle til Landbrugsministeriet, og naar Landbrugs- ministeriet har undersøgt den Sag, som Karl Hansen begærer, bliver Spørgsmaalet: Finder Landbrugsministeriet Anledning til at anmode Justitsministeren om at gribe ind?

Skrivelsernes Offentliggørelse mener jeg altsaa bringer Klarhed, for saa vidt som man maa sige, at der var Grunde nok til at indlede den retslige Undersøgelse, som Karl Hansen i disse Skrivelser henstiller at faa indledet, men der ud over bringe Skrivelserne ikke Klarhed. Derimod bringer den Skrivelse, som det ærede Medlem fra Ringsted udsendte samtidig med Offentliggørelsen af de andre Skrivelser, adskillig Klarhed paa andre Punkter, og jeg skal tillade mig at dvæle et Øjeblik ved denne Skrivelse. Den bringer Klarhed, for saa vidt som den bedre sætter os i Stand til i dette Forhold at se, hvorvidt de daværende Ministre have forsømt noget eller ej. Den slaar nemlig tydelig fast, hvor den ene Ministers An- svar hører op, og hvor den andens be- gynder. Det er stadig de to Ministre, den forhenværende Konseilspræsident og den forhenværende Landbrugsminister, der her er Tale om, og denne Skrivelse slaar fast, hvor Konseilspræsidentens Ansvar hører op, og hvor Landbrugsministerens begynder. Den siger nemlig, at efter at den daværende Konseilspræsident havde set paa Karl Hansens Skrivelse, gav han den en Paategning om de 500 Kr. og overleverede den til Landbrugsministeren. Den daværende Konseilspræsident skriver derefter udtrykkeligt: „Hermed er min embedsmæssige Medvirken i denne Sag til Ende. Den har været i enhver Henseende pligtmæssig og korrekt.“ Det er, fore- kommer det mig, en Slags Attest, den tidligere Konseilspræsident giver sig selv

for at have handlet pligtmæssigt og kor- rekt. Nu er det klart, at det til enhver Tid er rart — for os alle og specielt da for en Minister — at faa Attest for at have handlet pligtmæssigt og korrekt. Der er maaske dem, der ville mene, at en saadan Attest burde komme fra en anden end fra en selv — det lader jeg staa ved sit Værd —, men den tidligere Konseils- præsident har vist, at han er i Stand til at udstede en saadan Attest for sig selv — om han har ment, at andre ikke vilde gøre det, kan jeg ikke afgøre —, og der- med er han færdig med den Sag. Saa sender han den til Landbrugsministeren, og det bliver derfor den tidligere Land- brugsminister, vi maa holde os til, naar vi ville have yderligere Klarhed i dette Spørgsmaal.

Det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) skriver videre i denne Skrivelse, han har faaet optaget i Betænkningen — jeg maa have Lov til at citere nogle faa Linier af, hvad der staar: „Endelig skal jeg be- mærke, at Hr. Karl Hansen indtrængende har anmodet mig om at faa sin Skrivelse tilbage, og da jeg hertil maatte svare, at jeg havde overleveret den til Landbrugs- ministeren, tilskrev han angaaende denne Sag daværende Landbrugsminister Poul Christensen saaledes:“, og saa kommer der et Brev, Karl Hansen tilskrev den davæ- rende Landbrugsminister. Jeg skal her gøre opmærksom paa, at man skarpt maa pointere, at det, Karl Hansen forlanger her, er, at Sagen standses, indtil Besty- relsen har afgivet sin Erklæring. Det staar udtrykkelig i det Brev, Karl Hansen til- skrev den daværende Landbrugsminister, idet han skriver: „Jeg har saa i Dag haft en længere Samtale med Zahle. Han mente, at Sagen ikke kunde standses, hvad jeg dog meget indtrængende beder jer om, indtil jeg faar se, hvad Bestyrelsen foretager sig“. Det er i Virkeligheden det centrale i dette Forhold. Det fremgaar tydeligt af Skrivelsen, at den daværende Landbrugsminister har sendt disse Skri- velse til De samvirkende sjællandske Hus- mandforeningers Bestyrelses Erklæring, og Karl Hansen beder nu om, at Sagen maa blive standset, indtil han har set, hvad denne Erklæring gaar ud paa. Det er jo ganske naturligt, idet Karl Hansen mener, at der maaske kan komme til at foreligge noget, som kan gøre, at Sagen ikke behø- ver at komme videre, og derfor ønsker han, at Sagen maa blive standset, indtil han har set, hvad Bestyrelsens Erklæring gaar ud paa. Sagen er altsaa, at den da-